

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 18

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ*

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2507/1940

Περὶ καταργήσεως τῆς προπαρασκευαστικῆς
Ἱερατικῆς Σχολῆς παρὰ τῷ Ὁρφανοτροφείῳ

Βουλιαγμένης

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβου-
λίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου
1177 (Ἐφ. Κυβ. 153)1.44.38) λειτουργοῦσα Προ-
παρασκευαστικὴ Ἱερατικὴ Σχολὴ παρὰ τῷ Ἐκκλη-
σιαστικῷ Ὁρφανοτροφείῳ Βουλιαγμένης καταργεῖ-
ται ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1940—41.

Ἄρθρον 2.

Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν τῆς διὰ τοῦ παρόντος
νόμου καταργουμένης Σχολῆς ἐπανερχεται εἰς τὰς ὀρ-
θονικὰς θέσεις αὐτοῦ.

Ἄρθρον 3.

Οἱ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1939—40 φοι-
τησάντων καὶ ἐκ τοῦ Ὁρφανοτροφείου προερχομέ-
νων μὴ τυχόντες πτυχίου τῆς καταργουμένης Προπα-
ρασκευαστικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς μαθηταὶ τῆς Σχο-
λῆς ταύτης, ἐγγράφονται κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1940
—1941 εἰς τὴν Σιβιτανίδειον Ἐπαγγελματικὴν Σχο-
λὴν ἄνευ ἐξετάσεων καὶ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἄρι-
θμοῦ εἰσακτέων ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ. Ἡ ἐν τῇ Σιβι-
τανιδείῳ Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ φοίτησις τῶν ἄνω-
τέρω μαθητῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον διαγραφῆς αὐτῶν
ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν τροφίμων τοῦ Ἐκκλησιαστι-
κοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

Ἐν Τατοῖφ τῇ 14 Αὐγούστου 1940

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τὰ Μέλη

ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΔΟΥΡΕΝΤΗΣ, ΑΝΔΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙ-
ΔΗΣ, Ι. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, ΑΓΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ, ΗΛ.
ΚΡΙΜΠΑΣ, Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ν. ΣΠΕΝΤΖΑΣ, Σ. ΠΟΥΛΥΖΟΓ-
ΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ, ΠΗ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Π. ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΑΚΟΣ, ΑΡ. ΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ, Κ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ, Θ. ΝΙ-
ΚΟΛΟΥΔΗΣ, Χ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ, Α. ΤΖΙΦΟΣ, Μ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥ-
ΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Αὐγούστου 1940.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

*) Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως 22 Αὐγούστου 1940, ἀρ.
258, τευχ. Α΄.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ*

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 2506/1940

Περὶ Ἰδρύσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Σωφρο-
νιστηρίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβου-
λίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Ἰδρύεται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πυθαρίου τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Μυτιλήνης Ἐκκλησιαστικὸν Σωφρο-
νιστήριον, εἰς ὃ ἐγκλείονται οἱ εἰς σωματικὸν περιο-
ρισμὸν ἐν Μονῇ περιοριζόμενοι ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς
κειμένας διατάξεις λειτουργούντων Ἐκκλησιαστικῶν
δικαστηρίων κληρικοὶ καὶ μοναχοί.

Ἄρθρον 2.

1. Τὸ προσωπικὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου
ἰδρυομένου Ἐκκλησιαστικοῦ Σωφρονιστηρίου ἀπο-
τελεῖται ἀπὸ : 1) τὸν ἐκάστοτε ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς Πυθαρίου, ὡς διευθυντὴν, 2) ἓνα ἱερομόνα-
χον, κεκτημένον ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ πείραν
διοικητικὴν ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ ἀκολούθου, ὡς
ὑποδιευθυντὴν, ὅστις ἀσκεῖ καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ
γραμματέως καὶ λογιστοῦ, 3) ἓνα ἐπιστάτην, κληρι-
κὸν ἄγαμον, ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραφέως β' τά-
ξεως καὶ 4) ἓνα θυρωρὸν, ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ
κλητῆρος α' τάξεως.

2. Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προ-
σωπικὸν διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ
Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κατόπιν προ-
τάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος, οἰκεῖ δὲ καὶ διαιτᾶται ὑποχρεωτικῶς ἐν τῷ
Σωφρονιστηρίῳ.

Ἄρθρον 3.

Τὴν ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σωφρονιστηρίου
ἐποπτεῖαν ἀσκεῖ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος δι' ἐφορείας ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Μη-
τροπολίτου Μυτιλήνης, ὡς Προέδρου, καὶ τοῦ προέ-
δρου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Μυτιλήνῃ Πρωτο-
δικῶν ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν, ὡς με-
λῶν, ἐδρευούσης δὲ ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπό-
λεως Μυτιλήνης. Εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἐφορείαν μετέχει
ἄνευ ψήφου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σωφρονιστηρίου, ἐκ-
τελῶν καὶ καθήκοντα γραμματέως τῆς Ἐφορείας.

Ἄρθρον 4.

1. Αἱ δαπάναι τῆς μισθοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ,

*) Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως, ἀρ. φύλλου 258, 22 Αὐγού-
στου 1940.

τῆς ἀνεγέρσεως καὶ συντηρήσεως τοῦ κτιρίου, τῆς μεταγωγῆς τῶν καταδικασθέντων εἰς τὸ Σωφρονιστήριον, τῆς διατροφῆς καὶ ἐλενδύσεως αὐτῶν, νοσηλείας καὶ κηδείας αὐτῶν καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τοῦ διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἰδρυομένου Σωφρονιστηρίου βαρύνει τὸν Ὄργανισμὸν Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας (Ο.Δ.Ε.Π.).

2. Ἡ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐπιβαλλομένων δαπανῶν ὑποχρέωσις τοῦ Ὄργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας τάσσεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 4684 (Ἐφ. Κυβ. 150) 10 Μαΐου 1930) δριζυμένην σειράν τῆς μισθοδοσίας τῶν Ἱεροκηρύκων. ▬

Ἄρθρον δ.

1. Κληρικοὶ λαμβάνοντες ἐκ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. μισθὸν ἢ ἐπίδομα ἢ περιθάλψιν καὶ ἀποτίοντες ποινὴν ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν τῶν τροφείων, ἅτινα καθορίζονται ὑπὸ τῆς Ἐφορείας, εἰσπραττόνται δὲ διὰ τῆς σχετικῆς κρατήσεως ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. καταβαλλομένου μισθοῦ, ἐπιδόματος ἢ περιθάλψεως.

2. Εἰς Μοναχοὺς καὶ Ἱερομονάχους ἀποτίοντας ποινὴν ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ ἢ Μονῇ τῆς Μετανοίας τούτων καταβάλλει μόνον τὸ 1)3 τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν, τῶν ἐτέρων 2)3 καταβαλλομένων ὑπὸ τῆς αὐτῆς Μονῆς εἰς τὸν Ο.Δ.Ε.Π. διὰ τὴν κατὰ τὸ δίδασμα τῆς ποινῆς διατροφήν τῶν δικαιούχων ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ.

Ἄρθρον 6.

Διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος ἐκδιδόμενου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Θεοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, μετὰ γνώμην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθορισθήσονται τὰ: α') τοῦ ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σωφρονιστηρίου, β') τῶν ἔργων τῆς ἐφορείας καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου, γ') τῆς συμβολῆς τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ δ') τοῦ ἐλέγχου τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τοῦ Σωφρονιστηρίου.

Ἐν Τατοΐῳ τῆ 14 Αὐγούστου 1940.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τὰ Μέλη

ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΝΔΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, ΑΓΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ, ΗΛ. ΚΡΙΜΠΑΣ, Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ν. ΣΠΕΝΤΖΑΣ, Σ. ΠΟΥΛΥΖΟΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ, ΠΠ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΪΟΥ, Π. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ, Α. ΛΗΜΗΤΡΑΓΟΣ, Κ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ, Χ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ, Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ, Μ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 20 Αὐγούστου 1940

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
ΑΓΙΣ ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

[Τέλος]

Εἰ οὖν ἡ παλαιὰ εἶχε σύμβολα, ἐκ δὲ ταύτης παρέλαβεν ἡ νέα, καθάπερ ὁ Ἁγιώτατος Ταράσιος μετὰ πάσης τῆς Συνόδου προσεμπεδοί, παρέλαβε δὲ οὐ τὰς ἀράτους μόνον τῶν ἀγγέλων δυνάμεις ἀλλὰ καὶ τὸν ἀράτον φύσει Θεόν, ἄρ' οὐ τὰς ἀγγελικὰς μόνον δυνάμεις ὡς ὠφθησαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀράτον, ὡς ὠφθη Θεὸν εἰκονογραφεῖν. «Καὶ Ἀβραὰμ γὰρ Θεὸν εἶδεν, ὁ Θεσσαλονίκης Θεοτάτος φησι Συμεὼν (κεφ. ιη' κτ' εἰκονομχ. 25.26) καὶ Ἰακώβ ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ Μωϋσῆς ἐν τῇ θάτῳ καὶ ἐν τῷ ὄρει καὶ Ἡσαΐας ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καθήμενον καὶ Ἰεζεκιήλ ὁμοίως ἐν μέσῳ ζῶων καὶ Δανιήλ ἐπὶ τῶν νεφελῶν ὡς Παλαῖον τῶν ἡμερῶν καὶ πλεῖστοι τῶν προφητῶν ἕτεροι. Ταῦτα οὖν ἀληθῆ ἐρωτητέον ἢ ψευδῆ; Πάντως εἴποιεν ἀληθῆ, εἴ γε δέχονταί τὰς γράφας; καὶ εἰ ἀληθῆ, θεῖα ταῦτα ἢ εἰδῶλων φαντάσματα; Ὁμολογῆσουσιν, οἶμαι, ὡς θεῖα ὑπάρχουσιν ἐπειδὴ Θεοῦ ὀπτασίαι, κατὰ τὴν τῶν ὀντων δύναντα παρὰ Θεοῦ γινόμενα. Οὐδὲ γὰρ ὡς ἔχει τὸ Θεῖον, ὅπως ὁράται ποτὲ ὅτι ἀσχημάτιστόν ἐστιν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα παρὰ Θεοῦ ἐτι καὶ φησὶν «ἐγὼ ὀράσεις ἐπλήθυνα», καὶ «ἐν χερσὶν προφητῶν ὠμωῶθην» καὶ ὀπτασίαι ταῦτα Θεοῦ σεπταὶ ἄρα καὶ ἅγια αὐτὰ αἱ ὀράσεις καὶ ὡσπερ ἐν βίβλοις θελαῖς, οὕτω καὶ ἐν εἰκόσιν ἅγια τελοῦσι γραφομένη, καὶ ὡσπερ γνῶσει νοούμενα καὶ λόγῳ γενόμενα οὕτω καὶ ἐν σανίσιν καὶ ἐν τοίχοις καὶ ἱματίοις εὐσεβῶς καὶ καλῶς καὶ θεῖως γραφόμενα, καλῶς καὶ εὐσεβῶς γράφονται ὡς ἂν ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς ταῖς γραφομέναις θελαῖς εἰκόσιν, ὡσπερ ἐν βίβλοις καὶ ἐννοαῖς καὶ τῇ ὀράσει τὰ παρὰ τῶν προφητῶν ὀραθέντα, ἅτινά εἰσιν ὀράσεις καὶ ὀπτασίαι Θεοῦ. Καὶ τῷ μὲν Νοῖ διὰ τῶν ἀναγνωσμάτων ἀγιάζομεθα ὡς ἐκ σαρκὸς δὲ συγκαίμενοι, καὶ τῷ λόγῳ λαλοῦντες, καὶ τῇ ὀράσει ὀντων τὰς αἰσθησεῖς ἀγιασθῶμεν».

Ἐπειδὴ οὖν καλῶς καὶ εὐσεβῶς αἱ τοῦ Θεοῦ ὀπτασίαι τε καὶ ὀράσεις γράφονται (Κάλλιον γὰρ ἐστὶ διαγράψαι, ἢ οἱ προφῆται εἶδον ἱστορικῶς, καὶ μὴ τοῖς ἀναθάρτοις λογισμοῖς συγκατατίθεσθαι, Εὐεργετ. Κεφ. κδ', 997—998), μία δὲ τῶν θεοπτικῶν ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ παλαίου τῶν ἡμερῶν, ἄρα εἰκονομάχος ἂν εἴη ὁ μὴ ταύτην ἐν εἰκόσιν παραδεχόμενος. Οἱ γὰρ εἰκονομάχοι σκέψαι τάχα τοῦ μὴ περιγράψαι τὴν θεῖαν φύσιν, οὐ τὰς θεοπτικῶν μόνον καὶ τὰς συμβολικὰς ἀπεσεῖοντο εἰκονογραφίας, ἄς κατ' αὐτῶν τὸν λόγον κινῶν, ἀνωτέρω διεῖληφε ζωγραφεῖν ὁ Ἱερὸς Συμεὼν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν Δεσποτικὴν εἰκόνα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ ἐν πάσαις μὲν ταῖς πράξεσιν τῆς ἐδόδομης Συνόδου, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἕκτῃ αὐτῆς πράξει δι' αὐτὸ τοῦτο ἀποβραβίζονται, παριστώσῃ αὐτὴν ἀράτον καὶ ἀπερίγραπτον τοῦ Θεοῦ φύσιν γράφειν, ἀλλ' ἢ ἢν προσεῖληφεν ἀνθρώπινον ὁ τοῦ Θεοῦ λόγος ὀρατὴν καὶ περιγραπτὴν. Ὡσπερ ἄρα καὶ τὰς τῶν προφητῶν ἐφθεῖσιν ὀράσεις διὰ τὸ ὀρατῶς καὶ περιγραπτῶς ἐφθῆναι, ὀρατῶς καὶ ἡμεῖς καὶ περιγραπτῶς ταύτας γράφομεν οὐχ ἵνα τὸν ἀπερίγραπτον περιγράψωμεν, ἀλλ' ἵνα ἐκ τῶν

περιγραφῶν τὰ ἀπερίγραπτα ὡς δυνατόν ἐνοήσωμεν. Διὸ καὶ ἐν ταῖς Ἰεραῖς τῶν μυστικῶν δράσεων θεοφανείαις «καὶ πολὺς καὶ νέος πλάττεται ὁ Θεός, ὡς ὁ πολὺς τὰ θεῖα φησὶν Διονύσιος (ἐν τῷ περὶ Θεῶν ὀνομάτων κεφ. ι'), τοῦ μὲν προτέρου τὸν ἀρχαῖον καὶ ὄντα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ νεωτέρου δὲ τὸν ἀγήρω σημαίνοντος. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Θεὸς ἀσώματος ἐστὶ τὴν φύσιν, (ὁ χρυσοῦς φησὶ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος τόμος ε' ριδ' εἰς τὸν τυφλὸν καὶ τὸν Ζακχαῖον 737, 32), ὡς ἐν εἰκόني διαγράφει τὰ νοητά.

Ὅτι μὲν οὖν οὔτε σύνοδος οὔτε τις ἄλλος τῶν συνόδοις παρεπομένω τὴν συμβολικὴν ἀπαγορεύει εἰκονογραφίαν, ἱκανὰ εἰσι δεῖξαι τὰ εἰρημένα. ὅτι δ' αὖ ἡ ἐβδόμη σύνοδος, οὔτε ὡς ὤφθη τῷ Ἀβραάμ ἢ Ἀγία Τριάς ἐν σχήματι τριῶν ἀνθρωπομόρφων ἀγγέλων, οὔτε ὡς ἐν μιᾷ ἱστορεῖται σανίδι τὸν Πατέρα, ἐχούση ὡς Παλαῖον τῶν ἡμερῶν, καθὼς ὤφθη τῷ Δανιήλ, τὸν υἱὸν ὡς ἐφανερῶθη ἐν σαρκί, καὶ τὸ πνεῦμα, ὡς ὤφθη ἐν εἶδει περισσεῶς ζωγραφεῖν ὠρίσαστο, οὐδεὶς ποτ' ἂν γένοιτ' ἔξαρνος τῶν τὰ πρακτικὰ αὐτῆς ἀναγνωσκόντων, ἀλλ' οὐ συνάγεται ἐντεῦθεν ἐπεὶπερ οὐχ ὠρίσαστο ἱστορεῖν θάτερον ἢ ἐκάτερον τῶν τύπων, ἀρα καὶ ἀπηγόρευσεν συνάγεται δὲ μᾶλλον ὅτι ὠρίσαστο ὡς εἴρηται ἐν γένει διὰ τῆς παραδοχῆς τῶν συμβόλων, ὧν οὐδὲν ὑπεξείλε μὴ παραδέχεσθαι. Ὁ οὖν θάτερον μὲν παραδεχόμενος διὰ τὸ ὅμοιον τοῦ σχήματος τῶν τριῶν, θάτερον δὲ ὑπεξελὼν διὰ τὸ ἀνόμοιον, διανοίας δοκεῖ μοι ἔχειν ἀρρώστημα. Δεχόμεθα γὰρ οὐδὲν ἥττον τὰ ἀνόμοια σύμβολα τῶν ὁμοίων, οὐχ ὅτι κατὰ τὸν Ἱερομύστην Διονύσιον φᾶναι (Ὀυρανία Ἱεραρχία Κεφ. Β'), «οἰκιοτέρα μᾶλλον ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀοράτων ἢ διὰ τῶν ἀνομοίων ἀναπλάσεων ἐμφαντορία», ἀλλ' ὅτι καὶ κατὰ τὸν μυσταγωγὸν αὐτοῦ Οὐρανοδόμον Παῦλον «Πολυτρόπως πάσαι ὁ Θεὸς ἐλάλησε τοῖς προφήταις», ἐλάλησε γὰρ φησὶ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίω, ὡς εἴ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον (Ἐξοδ. λν', ι') καὶ κατέθη Κύριος ἐν στόλῳ νεφέλης,..... καὶ εἶπεν αὐτῷ: καὶ στόμα κατὰ στόμα λαλήσω αὐτῷ ἐν εἶδει (Ἀριθμ. ιθ', 6,8) καὶ αὐθις ἀπὸ τῆς δάκτου ἄλλως καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἄλλως καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἀζαρίαν καὶ πλείστους ἄλλους ἄλλως καθὰ καὶ ἀνωτέρω διήλειπται καὶ ἐπίσης ὁμοίᾳ τε καὶ ἀνόμοια σύμβολα δέδεται. Οὐκ οὖν ἀπηγόρευται τὸ ἀνόμοιον ἀλλ' εἰς διάφορον ἐνοιαν ἡμᾶς ἀνάγειν. Καὶ δὴ ὁρῶντες ἐν μιᾷ γεγραμμένῃ σανίδι τὴν εἰκόνα τοῦ ὀφθέντος τῷ Δανιήλ ὡς Παλαῖου τῶν ἡμερῶν Θεοῦ, ἐπὶ τὸν ἀρχαιότητι τετιμημένον, καὶ πρὸ αἰῶνος καὶ χρόνου ὄντα Θεὸν Πατέρα ἀναγόμεθα. Ὅρῶντες δὲ πάλιν ἐν τῇ αὐτῇ τῆν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ εἰκόνα καὶ ἐν εἶδει περισσεῶς τὸ πνεῦμα ἐπ' αὐτὸν τὸν ἐπ' ἑσχάτων τῶν χρόνων διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντα υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐν Ἰορδάνῃ οὕτω φανέν ἐν μορφῇ περισσεῶς Πανάριον Πνεῦμα, τὸν νοῦν ἀναγόμεθα. Οὐ μέντοι περιώρισαν διὰ τῆς γραφῆς ταύτης τὴν τοῦ Θεοῦ φύσιν. Ἀπαγε, εἰκονομάχων ἂν εἴη τοῦτο

γε' οὐ δ' αὖ διὰ τὸ ἀδιάφορον καὶ ἀνόμοιον τοῦ συμβόλου Πατρός τε καὶ Πνεύματος τῆς εἰκόνας τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἀνομοιότητα διὰ τούτων καὶ διαφορὰν τῆς ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Πνεύματι Θείας οὐσίας ὑπετοπίασαμεν. Ἀπαγε, ἀδιακρίτων ἂν εἴη ταῦτα, ἵνα μὴ θεομάχων εἶπω αἰρετικῶν ὡπερ ἀρα καὶ τὸ λεγόμενον μὴ γραφόμενον οὕτω τὴν Τριάδα διὰ τὴν τῶν πολλῶν ἀγνοίαν, ζημιούντος ἂν εἴη τὴν τῶν πολλῶν ἐπίγνωσιν, ἣν οὐκ ἔχων ἐκτήσατο ὁ θεοσεβεὶς προσχῆματι τῇ τῆς Τριάδος Γραφῇ πρὸ πολλοῦ διαμαχόμενος, καὶ ἀπὸ παντὸς τοίχου καὶ πίνακος, τό γε εἰς αὐτὸν ἦκον, ἀπολείται ἀγωνιζόμενος μόνῃ τῇ ἐν εἶδει στέργων τῶν τριῶν ἀνθρωπομόρφων ἀγγέλων, μὴ συνεωρακῶς ὅτι ἑκάτερα εἴθισται γραφῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ αὐτῷ ὑπάγεται τῆς εἰκονομαχίας κρίματι, ὁ ταύτην ἢ ἐκείνην ἀποθούμενος.

Ὅπερ γε μὴν ἑκάτερα τῶν εἰρημένων τῆς Τριάδος γραφῶν εἴθισται καὶ πανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκπαλαί τῶν Νεῶν αὐτῆς καὶ εἰκόνων μεμαρτόρηται.

Οὕτως οἶμαι, ἔτεροι δὲ τῆς Τριάδος γραφαὶ οὐκ ἀποδεκταὶ εἰσὶ, ὧν τῆς μὲν ὁ Θεσσαλονίκης Συμεὼν μνημονεύων, καὶ τῶν ταύτην ἀναπλαττόντων Λατίνων κατειρωνευόμενος λέγει: «Εἰ καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ τὸ Πνεῦμα δεξάξουσι, πῶς οὐχὶ καὶ τὸν υἱὸν τῷ Παλαῖῳ τῶν ἡμερῶν συγκαθίξουσιν, ἵνα καὶ ἄμω τὴν περισσότερὰν ἀποστέλωσιν; (εἰ μὲν τοι περιῆν εἴ τι τῷ εἶπ ὁ διαληφθεὶς Συμεὼν, οὐ Λατίνων μόνον κατειρωνεύετο τοῦ λοιποῦ ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἂν συνεκάλεσε τὴν ὁρατὴν καὶ ἀόρατον κτίσιν ἰδεῖν. οἷως Λατῖνοι νῦν, ὡς ἐγ' αὐτὸς ἐν πολλοῖς ἐώρακα τόπους τοῦ κράτους αὐτῶν τὸν Πατέρα ὡς Παλαῖον τῶν ἡμερῶν εἰδωλοποιούσι, συγκαθίζοντες ἐπάνω τῆς γαστρὸς αὐτοῦ τὸν υἱόν, ὡς ἐξ αὐτῆς πρὸ ἐσποφύρου γεννώμενον, καὶ τὸ Πνεῦμα, ὃ φρικτὸν τόλμημα, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ τε Πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἐκπορευόμενον ὡς περισσότερὰν). Τῆς δὲ οὐ μέμνηται μὲν τοῦ μνημονεύοντος, τῆς αἰτίας δὲ μέμνηται οικιωδῶς πως, δι' ἣν ἀπαράδεκτος ἡ γραφή, ὅτι τὸν αὐτὸν ὡς Πατέρα δείκνυσι καὶ τὸν υἱὸν δείκνυσι καὶ τὸ Πνεῦμα. Καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ὑπερ υἱὸν δείκνυσιν, δείκνυσι καὶ Πατέρα καὶ Πνεῦμα καὶ αὐθις τὸ αὐτὸ Πνεῦμα καὶ Πατέρα δείκνυσιν καὶ υἱόν, δι' ὅπερ ἡ γραφή αὕτη, ὡς τὴν τῶν προσώπων συναλοιφήν συνεισάγουσαν, ἀπαράδεκτος τοῖς εὐσεβέσιν.

Οἶμαι δὲ καὶ εἴ τις τῶν ἡμετέρων ἀπηγόρευσε μὴ γράφεσθαι τὴν Τριάδα οὐ κατὰ τὸν ὑπὸ τινων ἤδη ἰσχυριζόμεθα ἀμαθῶς προῤῥηθέντα ἀνόμοιον ἢ ὅμοιον τύπον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς δύο τούτους ὑστέρους τύπους γράφεσθαι ἀπηγόρευσε.

Καὶ ταῦτα μὲν αὐτοσχεδίως μοι, ὡς γέγραπται, ἀντιεγράπται, πρὸς ἐμπέδωσιν τοῦ ἀληθοῦς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθους, περὶ τῆς τῶν τριῶν ὡς ὤφθησαν ἀγίων ὑποστάσεων γραφῆς. Εἰ δὲ τοι λόγος περὶ τούτου εἰσὶν ὑψηλότερος διδαξάτω καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἀκούσομεν.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΓΥΜΝΑΣΙῳ.

* Ασχοληθέντες ἄλλοις ἐκτενῶς περὶ τὸ ζήτημα τῆς θέσεως τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τῷ ἀναλυτικῷ προγράμματι τῶν σχολείων τῆς Μέσης Ἐκπαιδύσεως καθόλου, θέλομεν περιορισθῆ ἐν τῷ σημειώματι τούτῳ εἰδικῶς εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως τῆς Κατηχέσεως ἐν τῷ ἑξατοξίῳ Γυμνασίῳ, παραθέτοντες παρατηρήσεις τινὰς καὶ συμπεράσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἤγαγον ἡμᾶς ἄφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἕκτοτε ἐκ τῆς ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆς τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος κτηθίσα πείρα, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐνασχόλησις ἡμῶν περὶ τὴν κρίσιν τῶν ὑποβληθέντων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας διδακτικῶν βιβλίων τῆς Κατηχέσεως καὶ τῆς Λειτουργικῆς.

Τὸ μάθημα τῆς Κατηχέσεως διδάσκεται ἐν τῇ Ε' τάξει τῶν παλαιοῦ καὶ νέου τύπου ἑξατάξιων Γυμνασίων. Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ παρατηρηθῆ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ Π Διατάγματος τῆς 18 Νοεμβρίου 1931 εἰσαγωγή τῆς Κατηχέσεως εἰς τὰ ἑξατάξια Γυμνάσια καὶ ἡ κατάταξις αὐτῆς εἰς τὴν προτελευταίαν τάξιν αὐτῶν ὑπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ἐπιτυχῆς, ἐνῶ ἀντιθέτως πρότερον τὸ μάθημα τοῦτο μετὰ πολλῆς ἄλλης θρησκευτικῆς ὕλης ἐδιδάσκετο ἐντελῶς στοιχειωδῶς ἐν τῇ τρίτῃ τάξει τῶν παλαιῶν Ἑλληνικῶν σχολείων, οὐδόλως δὲ ἐν τοῖς παλαιοῖς τετρατάξις Γυμνασίοις. Ἦδη, αἱ κατὰ τὰς προηγουμένας γυμνασιακὰς τάξεις ἀποκτώμεναι ὑπὸ τῶν μαθητῶν θρησκευτικαὶ γνώσεις περὶ τῶν ἀληθειῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως παρέχονται πρὸς τοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ὠρίμους μαθητὰς τῆς Ε' τάξεως συστηματικῶς καὶ κατὰ τὴν κρατούσαν ἐν τῇ Δογματικῇ ἐπιστημονικῇ μέθοδον, τοιοιτοτρόπως δὲ ἀποφοιτῶντες οὗτοι τῆς Μέσης Ἐκπαιδύσεως καὶ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν κοινωνίαν ἢ τὰς ἐπιστήμας συναποκομίζουσι συστηματοποιημένας εἰς ἑνιαῖον ὁργανικὸν ὄλον τὰς θεμελιωδέστερας ἀληθείας τῆς πίστεώς των. Οἴκοθεν βεβαίως ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει αὐταὶ νὰ ἀπλουστεύωνται καὶ νὰ ἐκτίθενται κατὰ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἀντιληπτικὴν ἱκανότητα τῶν μαθητῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν τῆς σχολικῆς Κατηχέσεως, ἥτις δὲν δύναται νὰ μεταβάλλεται εἰς Δογματικὴν, καθόσον ἀπὸ παιδαγωγικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἐπόψεως δὲν ἐπιτρέπεται αἱ παρεχόμεναι γνώσεις νὰ εἶναι ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς ἀνώτεροι τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῶν μαθητῶν.

Δυστυχῶς ὁμως ἐν τῇ πράξει τὸ μάθημα τῆς Κατηχέσεως δὲν ἀπέδωκε πάντας ταύτας προσδοκωμένους καρπούς, οὔτε κατέστη δυνατόν νὰ συγγραφῆ μέχρι τοῦδε ἀξιόλογός τις Κατηχῆσις πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Ὁ λόγος τούτου πρέπει νὰ ἀναζητηθῆ κυρίως εἰς τὴν ἐν τῇ Ε' τάξει συσσωρευσαίν πολλῆς καὶ ποικίλης θρησκευτικῆς ὕλης καὶ τὸν συνεπείᾳ τούτου μέγαν περιορισμὸν τῆς κυρίως κατηχητικῆς ὕλης. Οὕτω τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα δριζύει, ὅπως κατὰ

τὸ δεύτερον ἡμῖσι τοῦ σχολικοῦ ἔτους διδάσκονται ἡ Λειτουργικῆ, εἰς ἣν παραχωρεῖ ἐν τῷ οἰκείῳ διδακτικῷ ἔγχειριδίῳ πέντε τυπογραφικὰ φύλλα, κατὰ δὲ τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ σχολικοῦ ἔτους διδάσκονται ἡ Κατήχισις, εἰς ἣν παραχωρεῖ ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἔκτασιν ἐν τῷ ἔγχειριδίῳ. Ἡ δὲ Κατήχισις αὕτη τῶν πέντε τυπογραφικῶν φύλλων πρέπει, κατὰ τὴν οἰκίαν Ὑπουργικὴν προκήρυσιν, νὰ περιλαμβάνῃ ὕλην α) ἐκ τῆς Δογματικῆς, β) ἐκ τῆς Ἱστορίας τῶν δογμάτων καὶ τῆς Συμβολικῆς, γ) ἐκ τῆς Θρησκευολογίας, καὶ δ) ἐκ τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς (κατὰ τινὰ ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Ἐκπαιδύσεως ἀπὸ Φεβρουαρίου ἐ.ξ.). Ἄλλ' εἶναι ἄφ' ἑαυτοῦ φανερόν, ὅτι ἡ τοιαύτη συμπεριληφθῆς πληθὺς γνώσεων ἀπὸ πλειόνων ἐπιστημῶν εἶναι δυσχεροστάτη θεωρητικῶς τε καὶ πρακτικῶς, ἦτοι καὶ κατὰ τὴν συγγραφὴν τῆς σχολικῆς Κατηχέσεως καὶ κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς πρὸς τοὺς μαθητὰς, συνήθως δὲ ἐπιδιώκεται τὸ τοιοῦτον διὰ τοῦ εἰς τὸ ἐλάχιστον περιορισμοῦ τῆς ἀναπτύξεως τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπεβλήθη π.χ. πρὸς κρίσιν διδακτικὸν β βλῖον, περιορίζον τὴν κυρίως κατηχητικὴν ὕλην εἰς 20 μόνον ἡμισίας σελίδας, ἐνῶ ἔτερον παρεχώρει 43 σελίδας εἰς τὸ θρησκευολογικὸν μέρος μετὰ τῶν εἰσαγωγικῶν ζητημάτων.

Ἐκ τῶν εἰρημένων καθίσταται προφανές, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα τροποποιήσις τις τοῦ προγράμματος ὡς πρὸς τὸ θρησκευτικὸν μάθημα τῆς Ε' τάξεως τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἀν. Νόμου 1849/1939 ἰδρῶθέντων ἑξατάξιων Γυμνασίων νέου τύπου. Ἐν αὐτῇ πρέπει νὰ διδάσκηται μόνον ἡ Κατήχισις, περιλαμβανούσα ὕλην δογματικὴν, ἱστοριοδογματικὴν καὶ συμβολικὴν μόνον. Ἡ ἐκ τῆς Ἠθικῆς ὕλη δὲν ἔχει θέσιν ἐν τῇ Ε' τάξει, ἐφ' ὅσον τὸ μάθημα τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς διδάσκεται συστηματικῶς ἐν τῇ ἐπομένῃ ΣΤ' τάξει. Ἡ δὲ θρησκευολογικὴ ὕλη θὰ ἠδύνατο νὰ μετατεθῆ εἰς τὰς προσαρτηθησομένας εἰς τὸ Γυμνάσιον νέου τύπου δύο τάξεις Λυκείου, διὸ καὶ ὀρθῶς δὲν προβλέπεται αὕτη ὑπὸ τοῦ νέου ἀναλυτικοῦ προγράμματος, οὐδὲ πρέπει νὰ συμπεριληφθῆ ἐν μελλούσῃ προκηρυσίᾳ πρὸς συγγραφὴν σχολικῶν βιβλίων Κατηχέσεως πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Ε' τάξεως τῶν νέου τύπου Γυμνασίων. Τέλος ἡ Λειτουργικὴ δύναται νὰ μετατεθῆ εἰς τὴν Γ' τάξιν, περιοριζομένης τῆς ἐν αὐτῇ νεοεισαχθείσης Ἱστορίας τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ ἐν μόνον ἑξάμηνον, διότι ἀναμφιβόλως ὑπῆρξε λίαν ἀπύχης ἡ ἐπέκτασις τοῦ νέου τούτου μαθήματος εἰς ὀλόκληρον σχολικὸν ἔτος, εἰς βάρος βεβαίως ἄλλων σπουδαιότερων θρησκευτικῶν μαθημάτων, καὶ ἰδιαιτάτα τῆς διαγραφείσης ἐντελῶς ἐκ τοῦ προγράμματος τοῦ ἑξατάξιου Γυμνασίου Ἀναγνώσεως καὶ ἑρμηνείας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἥτις ἐπιβάλλεται νὰ συνοδεύῃ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν εἰς πάσας τὰς τάξεις, διὰ νὰ συνεχισθῆ συστηματικῶς, ὡς ἐλπίζομεν, εἰς τὰς δύο τάξεις τοῦ Λυκείου. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὴν Λειτουργικὴν παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ καρποὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς εἰς τοὺς προηγμένους μαθητὰς τῆς Ε' τάξεως εἶναι λίαν πενιχροί, ἐνῶ ἀντιθέτως ψυχολογικῶς εἶναι ἐγγύτερον τὸ μάθημα τοῦτο εἰς τοὺς μικροτέρους μαθητὰς

1. Βλέπε σειρὰν ἀρθρῶν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τῶν ἐτῶν 1933—1935.

τῆς Γ' τάξεως, δυναμένους, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ νὰ ἀπομνημονεύσωσιν εὐχερέστερον τὰ ἐκλεκτότερα προΐοντα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμολογίας, ἱκανὰ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ περιληφθῶσι καὶ ἐν τοῖς διδακτικοῖς βιβλίοις τῶν δύο πρώτων γυμνασιακῶν τάξεων καὶ νὰ διδάσκωνται ἐν αὐταῖς. Τοιοῦτοτρόπως ὡς ἐπιστέγασμα τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐν τῷ Γυμνασίῳ θὰ τεθῶσι, διὰ τὸ θεωρητικὸν περιεχόμενον αὐτῶν, τὰ δύο σπουδαιότατα μαθήματα τῆς Συστηματικῆς Θεολογίας, ἧτοι ἡ Κατήχησις ἐν τῇ Ε' τάξει καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἠθικὴ ἐν τῇ ΣΤ' τάξει, ὡς συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς Θεολογικαῖς Σχολαῖς τῶν Πανεπιστημίων.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς Κατήχσεως παρατηροῦμεν, ὅτι αὕτη πρέπει νὰ περιλάβῃ ὕλην δογματικὴν, ἱστορικοδογματικὴν (ἀποσπασμένην ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τῆς Δ' τάξεως) καὶ συμβολικὴν, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ Δογματικὴ, ἡ Ἱστορία τῶν δογμάτων καὶ ἡ Συμβολικὴ εἶναι μαθήματα ὁμοειδῆ, ἐπικουροῦντα καὶ συμπληροῦντα ἄλληλα, καθ' ὅσον ἅπαντα ἀσχολοῦνται περὶ τὰ δόγματα, καὶ δὴ ἡ μὲν Δογματικὴ ἀναπτύσσει καὶ ἐκθέτει συστηματικῶς τὰ δόγματα, ἡ δὲ Ἱστορία τῶν δογμάτων παρακολουθεῖ τὴν ἱστορικὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, καὶ ἡ Συμβολικὴ ἐξετάζει συγκριτικῶς ταῦτα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀνάγκη πᾶσα ὁμοῦ ὅπως κατὰ τὴν συγγραφὴν τῶν οἰκείων διδακτικῶν ἐγχειριδίων συνυφαίνεται καταλλήλως ἢ ἐκ τῶν ἀνωτέρω τῶν εἰδικῶν ἐπιστημῶν λαμβανομένη διδασκαλία ὕλη, εἰς τὸν ὅσον τὸ κέντρον τοῦ βάρους νὰ πίπτῃ κυρίως εἰς τὴν θεωρητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν δογμάτων, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐπ' βαλλομένης ἐπεξεργασίας καὶ ἀπλοποιήσεως αὐτῶν διὰ νὰ ἀφομοιωθῶσι ὑπὸ τῶν στερουμένων προσλαμβανουσῶν παραστάσεων μαθητῶν, διὰ βραχέων δὲ νὰ γίνῃται καὶ ἡ ἱστορικοδογματικὴ καὶ συμβολικὴ ἀνάπτυξις τῶν ἐχόντων τοιαύτην δογμάτων. Τοιοῦτοτρόπως πάντα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως θὰ ἔχῃ ὁ μαθητὴς συγκεκριμένως καὶ ἐκτεθειμένα μεθοδικῶς καὶ συμπεριεχόμενος ἐν ἐνὶ μαθήματι καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, ἀποφευγομένης οὕτω τῆς ἀντιπαιδαγωγικῆς διασπάσεως τῶν συνανηκόντων.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν μέθοδον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκθέσεως τῆς ὕλης νομίζομεν, ὅτι δεόν νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὀριστικῶς ἡ παλαιὰ στοιχειώδης τοιαύτη κατ' ἄρθρον τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς συστηματικῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου. Οὕτω, μετὰ σύντομον εἰσαγωγὴν, ἐν ἣ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ γίνῃται λόγος περὶ τῶν πηγῶν τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, τῆς ἐννοίας τῆς θεοπνευστίας κ.τ.λ., δύναται τὸ κύριον μέρος τῆς Κατήχσεως νὰ διαιρεθῇ ἢ εἰς δύο μεγάλα τμήματα (αἱ προϋποθέσεις τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως—ἢ ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσις), ἢ εἰς τρία (αἱ προϋποθέσεις τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως—ἢ ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσις—ἢ τελείωσις τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως), ἢ εἰς πέντε (Θεολογία—Κοσμολογία—Χριστολογία—Σωτηριολογία—Ἐσχατολογία) κ.ο.κ., εἰς ταῦτα δὲ νὰ κατανεμηθῇ συμμετρῶς καὶ μεθοδικῶς ἅπανα ἡ δο-

γματικὴ ὕλη, ἀνευ μεταθέσεως κεφαλαίων ἢ ἐπαναλήψεων ἢ πλατυσμάτων ἢ παραλείψεων ἢ υπερμέτρων συντηρήσεων καὶ βραχυλογιῶν, ὡς παρατηρήθη κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμόν (συγγραφεὺς τις λ. χ. περιώρισεν ὀλόκληρον τὴν Ἐσχατολογίαν εἰς μίαν μόνον σελίδα). Τέλος περιττὸν νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ συγγραφεῖς τῶν σχολικῶν Κατηχέσεων ἔχουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρακολουθῶσι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόδον τῶν θεολογικῶν ἐκείνων ἐπιστημῶν ἐκ τῶν ὁποίων ἀρῶνται τὴν κατηχητικὴν ὕλην, γινώσκοντες καὶ χρησιμοποιοῦντες ἅπασαν τὴν περὶ αὐτὰς ὑπάρχουσαν βιβλιογραφίαν, ἐπὶ πλεόν δὲ ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι πᾶσαν σπουδὴν, ὅπως παρουσιάσωσι πλήρη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον Ὀρθόδοξον Κατήχησιν, ἧτις θὰ εἶναι πολλαπλῶς ὀφελίμος διὰ τε τὰ κρατικὰ ὡς καὶ διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ κατηχητικὰ σχολεῖα, θὰ δύναται δὲ προσέτι νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ γενικώτερον τοὺς πρακτικὸς σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας.

ΙΩΑΝ. Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Βαθύτερα αἷτια.

Γαλλικὴ ἐφημερὶς τῆς Μασσαλίας, ἐν ἄρθρῳ αὐτῆς, οὗτινος περίληψις ἐν μεταφράσει κατεχωρήθη καὶ ἐν ἀθηναϊκῇ ἐφημερίδι, ἐνδιατρίβει περὶ τὴν κριτικὴν τῶν καταβαλλομένων ἐπ' ἐσχάτων νέων προσπαθειῶν ἀνορθώσεως τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους καὶ τονίζει ὅτι ἡ εὐθύνη τῶν προσφάτων ἀποτυχῶν δὲν ἀρκεῖ ν' ἀναζητηθῆται καὶ ν' ἀποδίδῃται μόνον εἰς τοὺς θεσμούς, τοῦτο δὲ διότι τῶν θεσμῶν τὸν χαρακτῆρα μεταβάλλουσι σπουδαίως—ἐπὶ τὰ κρείττονα ἢ τὰ χείρω—τὰ εἰς ἐφαρμογὴν αὐτῶν καλούμενα ἄτομα. Εὐρίσκει ὅθεν ἡ ἐφημερὶς, ὅτι περισσότερο παντὸς ἐξωτερικοῦ τύπου ὁργανώσεως τῆς κοινωνικῆς συγκροτήσεως, ἡ οὐσιαστικὴ, πραγματικὴ κατάστασις τοῦ λαοῦ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς εἶναι ἡ κυρία καὶ βαθύτερα αἷτια τῶν ἐξωτερικῶν ἐκείνων δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀυτοκριτικῆς.

Εἶναι, ὁμολογουμένως, λίαν ἀξιόλογος ἡ ἀποψις αὕτη. Ἡ μάστιξ ἧτις μαστίζει ἐπ' ἐσχάτων τὸν κόσμον, ἔχει ἤδη προκαλέσει ἐκασταχοῦ τὴν σῶτειραν ἀνάγκην τῆς αὐτοπαρατηρήσεως καὶ τοῦ αὐτοελέγχου. Θὰ ἦτο ὁμοῦ ἀνεπαρκῆς καί, ἰδίᾳ, ἀνίκανος νὰ παράσχῃ τὴν θεραπείαν, ἡ αὐτοκριτικὴ αὕτη, ἀν περιορίζετο μόνον εἰς τὰ ἐξωτερικά, τοὺς τύπους τῆς ἀνθρωπίνης διαβιώσεως, οἷτινες, παρὰ τὴν ἀναντίρρητον σημασίαν αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐξέλιξιν τῶν τυχῶν ἐνὸς λαοῦ, δὲν ἀποτελοῦσιν τὸν μόνον, οὔτε κἂν τὸν σπουδαιότερον, παράγοντα ἐν τῷ σχηματισμῷ αὐτοῦ. Τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν προκοπὴν τῶν λαῶν δεόν νὰ ἐλκύνῃ περισσότερο παντὸς ἄλλου ἢ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κατάρτισις, τὴν ὁποίαν μόνον ἢ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Πίστει ἐμβάπτισις δύναται νὰ παράσχῃ. Ἐν εὐχρηθῶμεν δ' ὅτι ἐνωρὶς ὁ πεπολιτισμένος κόσμος θέλει ἀντιληφθῇ τὸν χαρακτῆρα καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν πολέμου ὡς μάστιγος, ἐξαναγκαζούσης τὸν ἀποστά-

την ἄνθρωπον τὰ ζήτηση, τέλος, τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τὸν Σωτήρα.

Ἡ διαγωγή τῶν μαθητῶν.

Ἐν ἐγκυκλίῳ, ἐξαπολυθείσῃ τελευταίως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τοὺς διευθυντὰς τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν σχολείων τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσως, παρέχονται πλείστα ὁδηγία καὶ διατυπῶνται συστάσεις, ἐπὶ σκοπῷ ἐπιμελημένης καὶ ἐμπειριατωμένης συντάξεως τῶν πράξεων τῶν καθηγητικῶν συλλόγων περὶ τοῦ χαρακτήρα τῆς διαγωγῆς τῶν μαθητῶν. Οὕτω συνιστᾶται ὅπως αἱ πράξεις αὐταὶ συντάσσονται οὐχὶ ἀθρόως ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως ἅμα τῇ διαπραξίῃ τοῦ παραπρωματιοῦ ὑπὸ μαθητοῦ τινος, μίμηται μνεία πασῶν τῶν συντρεχουσῶν συνθηκῶν, ὅσαι σχετίζονται πρὸς τὸν πλήρη ἢ ἐν ἡλατιωμένῳ βαθμῷ καταλογισμόν, κλπ. Γενικῶς ἡ ἐγκύκλιος ἀποδεικνύει πόσῃ σημασίαν ἀποδίδει τὸ Ὑπουργεῖον εἰς τὴν παρακολούθησιν τῆς ἠθικῆς ζωῆς τοῦ μαθητοῦ καὶ θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον τὰ ἴχνη τῆς θεούσης ἐφαρμογῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ Σχολεῖον ν' ἀποβαίῃ πάντοτε τόπος μορφώσεως ἀληθοῦς καὶ οὐχὶ ἀπλῆς μεταδόσεως ὀλιγωτέρων ἢ περισσοτέρων γνώσεων.

Ἡ λαϊκοποίησις τῆς Ἐκπαίδευσως.

Δὲν πρέπει, φρονοῦμεν, τὰ παρελθὼν ἀπαρτηρητὸς σύντομος εἰδήσις ἐκ Γαλλίας, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ ἡμερησίῳ Ὑπόφω, ἔχουσα δὲ σπουδαιότητα σημασίαν. Πρόκειται περὶ τῆς βαθμιαίας καταργήσεως τῶν ἀντιθηρητικῶν νόμων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀφορῶντων εἰς τὴν περίπτωσιν «λαϊκοποίησιν» τῆς Ἐκπαίδευσως, ἀπόπειρα μιμήσεως τῆς ὁποίας ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν καὶ ἡ ὁποία τόσα δεινὰ ἐπέφερον ἐπὶ τῆν τροφικὴν παιδικὴν ψυχῆν. Εἶναι ἡ ἀπόπειρα τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς θρησκείας ἀπὸ τοῦ Σχολείου καὶ ἡ δηλητηρίασις τῶν παιδικῶν ψυχῶν διὰ τῶν διδασμάτων τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς ἀθεΐας. Εὐτυχῶς οὐ παρ' ἡμῶν τὰ πράγματα δὲν εἴχον κατόρθωσις νὰ προχωρήσωσι πολὺ καὶ οὐκ ἤδη τὰ ὑπὸ τῶν ἀναιροπέων τούτων ἐπιτευχθέντα ἐξουδετερώθησαν.

Περὶ οὐτιδανά.

Τὴν κενότητα καὶ ματαιότητα (ἐν τοῖς πλείστοις βεβαίως, διότι, εὐτυχῶς, δὲν ἐξέλιπον ἐντελῶς αἱ ἀγαθαὶ ἐξαιρέσεις) τῶν ἐνδιαφερόντων τῆς λεγομένης «διανοήσεως» τῆς συγχρόνου ἐποχῆς χαρακτηρίζει ἐπαρκῶς ἡ μαρτυρία «κριτικοῦ» ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, ὅστις ἐφ' ἱκανόν... ἐγκατελείφει ἐντελῶς τὸ ἔργον αὐτοῦ τῆς κριτικῆς τῶν ἐκδομένων φιλολογικῶν βιβλίων, ὡς πάντη... ἀσυγχρόνιστον ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων γεγονότων τοῦ πολέμου. Ἡ συνήθως περὶ οὐτιδανά, ἢ μὴ περὶ ἐπιβλαβῆ καὶ ἐπιζήμια, ἀπασχόλησις τῆς φιλολογίας δὲν ἐγένετο τοῖς πολλοῖς ἀντιληπτὴ καθ' ὃν χρόνον ἡ ζωὴ ἠκολούθει τὸν συνήθη αὐτῆς ροὴν σήμερον ὅμως, λόγῳ τῶν ἐκτάκτων συμφορῶν τοῦ πολέμου, ὁμαδικῶς πληττουσῶν ὀλοκλήρους πληθυσμούς, ὁ πόθος καὶ ἡ δυστυχία ἐξηνάγκασαν εἰς σοβαρότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν συμβιβάζονται πλέον τὰ φλη-

ναφήματα περὶ ἃ, ναρκισσισμοῦ ἐμπλέως μάλιστα, ἐνημενίζετο τὰ διατριβῆ ἢ «διανοήσις». Ἐγκατελείφθησαν, λοιπόν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον, μετὰ τινος μάλιστα ἐντροπῆς!

Αὕτη εἶναι ἡ τύχη τῆς διανοήσεως καὶ τῆς τέχνης, μόνον ὅταν οὐδόλως ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, περιορίζουσαι τὰς ἐπιδιώξεις αὐτῶν εἰς τὴν παροχὴν εὐθηνῆς τινος διασκεδάσεως. Ὅσάκις ὅμως ἡ διανοήσις κατενόει τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς καὶ τὴν βαρῆτητα τῶν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀπευθινόμενων παρ' αὐτῆς κλήσεων, χωρὶς ν' ἀναμένη τὰ τῇ ὑπομνησθῶσι ταῦτα ὑπὸ μεγάλων ἀκουσμάτων περὶ πολέμων ἢ ἄλλων δεινῶν, καὶ ὁσάκις ἡ τέχνη προσῆλθε συνεπίκουρος πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ καθοδηγητὴς, ἐμπνευστὴς πρὸς τὰ ἀληθῆ καὶ τὰ μεγάλα, τότε οὐχὶ μόνον δὲν ἐγκατελείφθη εἰς κρισίμους στιγμὰς, ἀλλὰ, τοῦναντίον, ἀνεζητήθη ἔτι μᾶλλον!

*

Τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ ἑμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ δημοσιεύει τὸ ἀκόλουθον κείμενον «Εὐχαριστίων διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα ἡμῶν», ὅπερ ἐχρησιμοποίηθη ὑπὸ τοῦ ἀγγλικανικοῦ «Σωματείου τῶν Ἑπαύρων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ»: «Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Κύριον διὰ τὰς εὐεργεσίας καὶ δωρεάς, αἵτινες ἐπιδαφιλεύονται εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς χριστιανισμοῦ: Διὰ τὴν Ῥωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὰς ἐνδόξους αὐτῆς παραδόσεις, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς καλλιεργεῖαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, διὰ τὴν λατρείαν τῆς, φορέα τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τοῦ παρελθόντος, διὰ τὴν εὐγενῆ χορείαν τῶν μαρτύρων, τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἁγίων αὐτῆς. Διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὸν μοναδικὸν ἀπὸ τῆς θησαυρὸν μουτικῆς πείρας, τὴν θαυμασίαν αὐτῆς λειτουργίαν, τὸν τόνον τὸν ὅποιον ἴδμε εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐνορίας καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς κοινῆς θελήσεως». Ἐν συνεχείᾳ ἐκφράζονται εὐχαριστίαι καὶ διὰ πάσας τὰς ἄλλας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, αἵτινες, κατ' ἴδιον ἐκάστη τρόπον, ἐργάζονται μετ' ἀφωσίω σέως καὶ ζήλου διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Διὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, τὸ κείμενον ἀναφέρει ὅτι: «ἐπιθυμῶ νὰ ἀποβῇ ἡ ἔστιά τῆς συμπιλιώσεως».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος

Τῇ 3ῃ Σεπτεμβρίου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς πρώτην μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς συνεδρίασιν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπ. Γορτίκης καὶ Σταγῶν κ. Πολυκάρπου, τοῦ Μακ. Προέδρου ἔχοντος κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν συνεργασίαν μετὰ τοῦ ἐξοχωτάτου κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων.

— Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι δι' ὑπουργικῆς Πράξεως διωρίσθησαν παρὰ τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ὁ κ. Χαράλαμπος Χατζηνέστης ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Γραφέως α' τάξεως καὶ ὁ κ. Χριστοφόρος Ἰωάννου ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ κλητήρος α' τάξεως.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐχορηγήθησαν ἄδειαι τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Πολυανῆς εικοσαήμερος, Μυτιλήνης δωδεκαήμερος καὶ Σισανίου μηνιαία.

— Ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου, βύσει τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκλήθησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἐλασσώνας, Παραμυθίας, Χαλκίδος, Καρυστίας καὶ Ἠλείας, ἵνα ἀποτελέσωσι τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἕ. ἕ. ἀρχομένης ΠΖ' Συνοδικῆς Περιόδου.

— Το Ὑπουργεῖον Ἐργασκευμάτων ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι διὰ Β.Δ. ἰδρύθη αὐτοτελής ἐνορία ἐν Καμαρίῳ τῆς Ἱ. Μητρ. Τριφυλίας, ἔχουσα ὡς ἐνορ. ναὸν τὸν τῆς Κοιμ. τῆς Θεοτόκου.

— Το Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἐπιτρέπη ἡ ἐκ τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων χορήγους τῶν δι' ἀνέγερσιν ναῶν ἀναγεγραμμένων ποσῶν.

— Το Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἐγνώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, μεσολαβησάσα κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ἡλείας, ὅτι χάριν τῶν ἐργατῶν ἐπανήρχισε τὰς ἐργασίας τοῦ τῷ ἐν Πύργῳ Ἡλείας Ἐργοστασίου Οἰνοποιίας, ἐφαρμοσθέντος τοῦ συστήματος τῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας.

— Ὁ Σεβ. Μητροπ. Σάμου ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἔθεσεν εἰς τὴν διαθεσὶν τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν του συσταθείσης Ἐπιτροπῆς πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ ἀντικαταστάσεως τῆς «Ἑλλάς» εἰκοσι χιλιάδας δραχμῶν, συντελεγὴ δὲ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ποσὸν 500 περίπου χιλιάδων δραχμῶν.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπὶ ταῖς ἐφορτὰς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς καταθέσεως τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Ὁσίου Μελετίου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὰς μεγάλους Ἐσπερινούς ἐν τοῖς ἐφορτάζουσιν φερωνύμοις ἱεροῖς Ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν, Ἁγίου Ἰωάννου Γαργαρέτας, Ἁγίας Ζώνης καὶ Ὁσίου Μελετίου Σεπολλῶν.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ συνεδριῶν τῶν Ἐπιτροπῶν Μαθητικῶν Συστημάτων, Ἠρώων Ἁγίας Λαύρας, Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου καὶ Συμβουλίου Ταμείου Ἀναλλαξιμῶν.

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐποιήσατο ποιμαντορικὴν ἐπισκεψὴν πρὸς τοὺς Χριστιανούς τοῦ χωρίου Σαλεσι. Μετὰ τὴν ἐν τῷ περιχαλλεῖ τοῦ χωρίου Ἱερῶν Ναῶν ἀναπεμφθεὶς ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῆς Α. Μακ. Δέσποιν, ἡ Α. Μ. ἠλόγησε τὸν κατακλύσαν τὸν Ἱ. Ναὸν πλῆθος τῶν πιστῶν καὶ ἐκήρυξε πρὸς αὐτούς τὸν θεῖον λόγον, ἀπευθίνας ἅμα καὶ ἰδίας πατρικῆς νουθεσίας καὶ προτροπῆς. Ἐν τέλει κατήλθεν εἰς τὴν ὑπὸ τὸν Ἱερόν Ναὸν κρῦπτην καὶ ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀειμνήστων Ἀντωνίου καὶ Ἀνδρέου τῶν Ζυγομαλάδων, εἰς μνήμην τῶν ὁποίων ἀνήγειρεν ἰδίαις δαπάναις τὸν ἐν λογῷ Ἱερόν Ναὸν ἡ εὐσεβῆς καὶ φιλόπρωπος δέσποινα κ. Λουκία Ζυγομαλά.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνειργάσθη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ μετὰ τοῦ Ἐξοχ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐργασκευμάτων καὶ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας κ. Σπέντζα, παρόντος καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἐργασκευμάτων κ. Μπαρμπαστάθη.

Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐξπροσωπῆσεν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου ἐν ταῖς κηδείαις τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερέως Ἀβραάμ Παπαδοπούλου, τοῦ Ἐπιτροπῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς Γ. Ματισοπούλου καὶ τοῦ Ἱεροψάλτου Δ. Κοῦνα.

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἤρξατο ἡ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκοπῶν μελετηθεῖσα καὶ ἀποφασισθεῖσα ἀνακαινιστικὴ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου. Τῶν ἁγιασμῶν καὶ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τῆς προστιδεμένης νέας πτέρυγος ἐτέλεσεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκοπικῆς τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Πρὸς τοὺς παριστάμενους ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου διεβίβασε τὰς πατρικῆς εὐχὰς τῆς Α. Μακαριότητος.

ΡΩΜΑ·Γ·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ ρωμαιοκαθολικὸν ἡμερολόγιον 1940, ἐκδοθὲν ὑπὸ τῶν Πατρῶν Ἰησοῦιτῶν τῆς Σαγκάης, παρέχει στατιστικῆς σχετικῆς πρὸς τὴν αὔξησιν τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἐν Κίνα, ἀπὸ τοῦ 1929—1939. Ὁ ρωμαιοκαθολικὸς πληθυσμὸς τοῦ 1929, ἀνῆρχετο εἰς 2.486.841, κατὰ δὲ τὸ τρέχον ἔτος εἰς 3.182.950. Ἱερεῖς ἕξαι ἀνῆρχοντο εἰς 1.975 καὶ σήμερον εἰς 2.979, ἔξ ἂν κινῶντο ἱερεῖς κατὰ τὸ 1929 ἀνῆρχοντο εἰς 1369, σήμερον δὲ εἰς 2.026. Μοναχοὶ ἕξαι ἀνῆρχοντο εἰς 314 καὶ σήμερον 585, ὡς ἐπίσης Μοναχοὶ κινῶντο 467 καὶ σήμερον 677. Μοναχοὶ ἕξαι 1.327, σήμερον εἰς 2.281, Μοναχοὶ κινῶντο 2.641, σήμερον ἀνῆρχονται

εἰς 3.852. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων τῷ 1929 ἀνῆρχετο εἰς 76.919, σήμερον ἀνῆρχεται εἰς 176.024, τῶν ἀνωτέρων σχολῶν εἰς 15.943 καὶ σήμερον εἰς 18.501, τῶν δὲ ἀνωτάτων ἐκπαιδευτηρίων εἰς 20.760 καὶ σήμερον ἀνῆρχεται εἰς 30.523. Ἐπομένως ὁ ρωμαιοκαθολικισμὸς ἐν Κίνα, ἀπὸ τοῦ 1929—1939 ἠΐξθη κατὰ 28 ὀκαὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ κλήρου, παρὰ τὰς δυσχερεῖς οἰκονομικὰς καὶ πολεμικὰς συνθήκας, κατὰ 50 ὀκα.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Λόγω τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἐπιστρατευσῆος μεγάλου ἀριθμοῦ παστῶρων, βοηθῶν ἐπισκόπων καὶ θεολόγων ἐν Γερμανίᾳ οἱ λαϊκοὶ χριστιανοὶ ἠΐξθησαν τὰς προσπαθείας των, ὡπως ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὴν νέαν γενεάν πραγματικὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν. Εἰς πλείστας ἐνορίας, κειμένας εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Γερμανίας, αἱ προσπαθεῖται αὐταὶ ἔδωκαν ἤδη τοὺς καρποὺς των διὰ τῆς ὄργανώσεως ἐδικῶν μαθημάτων ἢ «μορφωτικῶν ἐβδომάδων», προοριζομένων νὰ ὑπενθυμίσωσιν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὰς ἐνορίας τὰς εὐθύναις, τὰς ὁποίας ὑπέχουσι. Τὰ μαθήματα βασίζονται ἐπὶ σειρᾷ ἀποδεικτικῶν στοιχείων, συγκεντρουμένων ὑπὸ ἐδικῶν.

Ἰδού, ἐπὶ παραδείγματι, τί διδάσκεται ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάπτισμα: «Τὸ βάπτισμα εἶναι ἀμετίμητον. Ἡ Ζωὴ ἐνὸς βαπτισθέντος χριστιανοῦ δὲν δύναται ν' ἀναπυχθῆ μακρὰν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ βαπτισμένος ἢ θὰ ἐνισχύσῃ τὰς μετὰ τοῦ Χριστοῦ σχέσεις αὐτοῦ καὶ θὰ ἐμβριθῆ εἰς αὐτὰς, ἢ θὰ ἀποβῆ θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Κυρίου· ἐν οὐδενί μὴ περιπέσει θὰ δυνηθῆ νὰ εἶναι οὐδέτερος. Ἡ οὐσίωδης αὐτῆ ἀλήθεια κέκεται ὑψίστην σπουδαιότητα δι' ὀλοκλήρον τὸ ἔθνος ἡμῶν. Ἀφ' οὗτο τὸ Γερμανικὸν ἔθνος ἀπεδέχθη τὸν Χριστὸν διὰ τοῦ βαπτισματος, ἡ τύχη του εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς παγκοσμίου Τοῦ Ἐκκλησίας. Τοῦτου ἕνεκα τὸ ἔθνος ἡμῶν δὲν δύναται εἰμὴ νὰ κηρυχθῆ ὑπὲρ ἡ κατὰ τοῦ Χριστοῦ». Κατὰ τὰ μαθήματα ταῦτα ἰδιαίτερα προσοχὴ ἀποδίδεται εἰς τὴν «ἀποστολὴν τῶν γονέων». Τὸ κύριον ἔργον τῆς προσπαθείας ταύτης εἶναι νὰ ὑπενθυμίσωσιν εἰς τοὺς γονεῖς τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπιστρατευσῆ τῆς προσοχῆς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐνώπιον τῶν τέκνων αὐτῶν εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, ὡς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὁμολόγησαν ἐπισπῶντες ἐμπροσθεν τῆς κολυμβήθρας». Εἰδικὸν κύριον βιβλικὸν μελετῶν, ὡς καὶ ἐπισκέψεις πρὸς τοὺς γονεῖς, ἐνθαρρύνουσι τοὺς εἰς τὸ νὰ οὐθυμίσωσιν τὴν οἰκογενειακὴν των ζωὴν συμφώνως πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς. Δεκάδες χιλιάδων εἰκονογραφημένων βιβλιαρίων, περιεχόντων θεμελιώδεις χριστιανικὰς ἀληθείαις, ὡς καὶ παραινέσεις καὶ συμβουλὰς πρὸς τοὺς γονεῖς, διανέμονται εἰς τὰς οἰκογενείας καὶ τὰς ἐνορίας, βοηθοῦμένου οὗτω μεγάλως τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀνέλσιν οἱ λαϊκοὶ χριστιανοὶ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐστρατιὸν Ἀργέντην, λατροφιλοσόφου—Θεολόγου, Συναγματίου κατὰ τοῦ παπιστικοῦ καθαρτηρίου πυρῶς, ἐκδοθῆ μετὰ τὸ πρῶτον ὑπὸ Μ. Ἀρχιμ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Ἀθῆναι 1939, σ. 54. Τοῦ μικροῦ τούτου ἔργου πρότασσεται ὑπὸ τοῦ ἐκδότου, νῦν Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας, σύντομος βιογραφία τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τοῦ Γένους, παρέχουσα ἐναργῆ εἰκόνα περὶ τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ ὑπερ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ζήλου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος διαφαίνεται καὶ ἐκ τῆς θέσεως, μεθ' ἧς οὗτος ὑποστηρίζει τὰς ὀρθοδόξους ἀπόψεις.

«**Τὸ ἄστρον τῆς Βηθλεὲμ**», ὑπὸ τὸν τίτλον τούτον ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Κοινωνικοῦ Συνδέσμου πραγματῆα τοῦ κ. Σταύρου Πλακίδου, καθηγῆτοῦ τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Περιέχει σύντομον καὶ γλαφυρὸν ἐκθεσὶν τῶν θεωριῶν, ὅσαι μέχρι σήμερον ἐξήχθησαν περὶ τοῦ Ἀστέρος, ὅστις ὡδήγησε τοὺς Μάγους εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Σωτήρος. Τιμὴ ἄρχ. 3. Πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου καὶ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον «**Ζωὴ**», Καρύττη 14.

Διόρθωσις ἡμερησίων

Εἰς τὸν ἕκτον στίχον τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 17 φύλλῳ δημοσιευθείσης διακηρύξεως τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀντὶ ἐκατέρων γράφει ἐκάστην.

- Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α -

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ιερά Μητρόπολις Ηλείας

Έχοντες υπ' όψει τὰ άρθρα 46, 47, 48 καὶ 61 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 Ἀναγκ. Νόμου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεύσωσιν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 48 τοῦ ὅς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προσόντων αὐτῶν, ὡς καὶ πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονημάτων, ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῶν χηρευουσῶν θέσεων ἐν τοῖς χωρίοις Μάγειρα καὶ 2) Δάττα, ὡς καὶ ὑποψηφίου Διακόνου ἐν τῷ ἱ. ναφ' ἁγ. Ἀθανασίου τῆς πόλεως Ἀμαλιάδος. Ἐν Πύργῳ τῇ 17ῃ Αὐγούστου 1940. † Ὁ Ἡλείας Ἀντώνιος

Ιερά Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Έχοντες υπ' όψει τὸ 46ον ἄρθρον τοῦ Ἀν. Νόμου ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς ἔχοντες τὰ προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν χηρευουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Στενιαῖς Ἀνδρου ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 48 ἄρθρου τοῦ Ἀν. Νόμου ὑπ' ἀρ. 2200)1940 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης. Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου τῇ 10ῃ Αὐγούστου 1940. † Ὁ Σύρου Φιλάρετος

Έχοντες υπ' όψει τὸ 46ον ἄρθρον τοῦ Ἀν. Νόμου 2200) 1940 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν χηρευουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Ἄνω Ἀπροβάτῳ Ἀνδρου ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 48 ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ ὅς ἄνω Νόμου 2200)1940 ὡς καὶ τοῦ 11ου ἄρθρου τοῦ Ἀν. Νόμου 1075) 1938 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης. Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου τῇ 20 Αὐγούστου 1940. † Ὁ Σύρου Φιλάρετος

Ἱ. Μητρόπολις Ναυπакτιας καὶ Ἐυρυτανίας

Έχοντες υπ' όψει τὰ άρθρα 46 καὶ 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200) 1940 Ἀναγκ. Νόμου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἐν Δημερῳ ἑνοριακοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ ὅς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου ν' ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 27 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Γερμανός

Ιερά Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Κενῆς οἰσῆς τῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν τῇ ἐνορίᾳ Κυπαρισσίου ἱεροῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 47 § 4 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, πρὸς ἀνακέρυξιν. Ἐν Σιατίστῃ τῇ 21ῃ Αὐγούστου 1940.

† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Διόδωρος

Ιερά Μητρόπολις Πατρῶν

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀ. Ν. 2200)10 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα τετάρτης κατηγορίας ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ αὐτῶν, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν χηρευουσαν θέσιν ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Καμαρών. Ἐν Πάτραις τῇ 31 Αὐγούστου 1940.

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος

Ἱ. Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 47 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ τὰ

ὑπὸ τοῦ άρθρου 47 § 1 ἐδάφ. δ' τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου τοῦ ἱ. ναοῦ ἁγίου Δημητρίου τῆς Κοινότητος Ἁγίου Δημητρίου, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσιν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ ἰδίου Νόμου, δὲ τὰ περαιτέρω. Ἐν Κοζάνῃ τῇ 5ῃ Αὐγούστου 1940.

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ

Ιερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἔχόντων τὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἐδαφίου 18 τοῦ άρθρου 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200) 1940 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὑπέβαλεν αἰτήσιν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν χηρευουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν ἐν τῷ ἱερῷ Μητροπολιτικῷ ναφ' τῆς Ἁγίας Ἀναλήψεως — Κατερίνης, διὰ τοῦτο καλοῦμεν, ὅπως ὑποβάλλωσιν αἰτήσιν ὑποψηφιότητος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καὶ οἱ ἔχοντες τὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἐδαφίου 1γ' τοῦ αὐτοῦ άρθρου μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ άρθρου 48 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνάδειξιν ὑποψηφίου ἱερέως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐφημεριακῆς θέσεως. Ἐν Κατερίνῃ τῇ 19 Αὐγούστου 1940. † Ὁ Κίτρους Κωνσταντῖνος

Ἱ. Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν άρθρων 46 ἐδ. 2 καὶ 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ διὰ τοῦ εἰρημένου Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριακῶν ναῶν τῶν ἐνοριῶν Ἄνω καὶ Κάτω Παλαιοκκλησίου, Μαντζαρίου Βλαχωρίου, Δουβλᾶς — Φτέρης καὶ Γαρδικίου Παραμυθίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ διὰ τοῦ άρθρου 48 τοῦ εἰρημένου Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημερίου τῶν ἄνω Ἱ. Ναῶν. Ἐν Παραμυθίᾳ τῇ 14ῃ Αὐγούστου 1940.

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Γεώργιος.

Ιερά Ἐπισκοπὴ Λάμπης καὶ Σφακίων

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ Ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κρύας Βρύσης ἁγίου Βασιλείου, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακέρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευούσης θέσεως. Ἐν Σπήλι τῇ 28ῃ Αὐγούστου 1940.

† Ὁ Λάμπης καὶ Σφακίων Εὐμένιος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον ΟΔΕΠ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰθράς, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς μισθώσεως οἱ ἐν Αἰγίνῃ ἄγροι μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐλαιοδένδρων τῆς Ἱ. Μονῆς Χρυσολοειτοῦσης Αἰγίνης, θάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 932 ἐ.ε. διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἰθράς, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰγίνῃ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22αν Σεπτεμβρίου 1940 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς.

Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ἴγμ. ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Ἰθράς, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

Ἐπιδόματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπευθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν κ. Νικήτ. Σταθόπουλον, ὅπισθεν αὐτῆς σημειουμένου τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἀποστέλλεται. Ὅδος Φιλοθέης.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Λεοννάτου 4.—Τηλ. 54-229